

Uiteraard mogen we gebruik maken van de tuin, het zwembad en het dakterras. Dit staat allemaal ter beschikking van de pelgrims. We mogen ook onze vuile was in een mand doen. De uitbater doet dan de rest.

Even later komt er nog een pelgrim aan. Het betreft de Engelstalige man die we gisteren al hadden ontmoet maar waar we geen gesprek hadden mee aangeknoopt. Hij blijkt Dean te heten en is een Amerikaan uit de Staat Wyoming. Hij was vroeger leraar maar belandde op zijn zestigste voor 6 weken in het ziekenhuis. Een depressie en de stress van het werk werd hem te veel.

	2011	2011	2012	A
ENERO			2	15
FEBRERO	31		15	29
MARZO	182		29	51
ABRIL	439		142	235
MAYO	415		119	244
JUNIO	152		32	66
JULIO	112		6	47
AGOSTO	87		15	38
SEPTIEMBRE	233		55	161
OCTUBRE	130		35	106
NOVIEMBRE	63		2	42
DICIEMBRE	18		48	17
	1862		488	1051

Op een bepaald ogenblik gaat Dean boodschappen doen. Even later komt hij met een pakje aan en zegt ons dat dit is om onze vriendschap te vieren. Het blijken enkele gebakjes te zijn. De uitbater van de albergue laat ons zijn statistieken zien van vorig jaar. Al snappen we niet goed het verschil tussen de rode en de zwarte cijfers. Mogelijks zijn de zwarte getallen de mannelijke pelgrims en de rode getallen de vrouwelijke pelgrims?

Zaterdag 2 maart 2013

- Van : Fuente de Cantos 760 m
- Naar : Zafra 480 m
- Afstand : 26 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 7 uur

We hebben een goede nachtrust achter de rug. De uitbater van de albergue heeft ook voor een ontbijt gezorgd. We hebben het de voorbije avond echter allemaal zo druk gehad met het uitwisselen van verhalen dat niemand zijn vuile was in de mand heeft gedeponerd.

Aan de rand van sommige dorpen zie je zo nu en dan het silhouet van een echt gigantische zwarte stier, scherp afgetekend tegen de horizon. Als je dichterbij komt zie je dat het gemaakt is van metaal en overeind gehouden wordt door een soort van stellingconstructie. Het is de “Toros de Osborne”, het symbool van de vroegere Osborne sherry destilleerderij uit Portugal. In de jaren negentig leek er een einde te komen aan deze vorm van reclame langs de weg, vanwege wettelijke veiligheidsvoorschriften in het verkeer. Maar het volk roerde zich zo sterk dat het gezag boog en de stier erkende als nationaal symbool. De laatste telling wees uit dat er 92 Osbornestieren, elk met een gewicht van 4 ton staan opgesteld.

Toen ik Dean vroeg waarom hij de Camino loopt antwoordde hij mij het volgende. Tijdens zijn ziekenhuisverblijf vorig jaar had hij de film “The Way” gezien. De beelden van de kleine witte Franse en Spaanse dorpjes bleven echter door zijn hoofd spoken. Een tijdlang heeft hij dan zitten nadenken wat hij nog met zijn verdere leven wou doen. Op een bepaald ogenblik heeft hij dan de knoop doorgehakt en is hij gestopt met werken. Vervolgens is hij de Camino Frances gaan stappen.

Dean had de smaak echter te pakken en is nu begonnen aan de Via de la Plata en volgend jaar gaat hij de Camino Del Norte lopen. Dean moet telkens een duur ticket kopen om naar Europa te komen maar dat heeft hij er voor over.

In de VS zijn er uiteraard ook langeafstandpaden maar die scheppen niet dezelfde sfeer zoals op een Camino, zegt Dean. In Amerika spreken ze allemaal dezelfde taal maar eigenlijk wordt er daar niet veel gesproken, elk leeft zo wat in zijn eigen wereldje. Hier in Europa op de Camino spreekt men verschillende talen maar pelgrims staan meteen klaar om elkaar te helpen. Vandaar zegt Dean dat hij liever in Europa komt wandelen dan in Amerika.

In Spanje zijn alle elektriciteitsleidingen nog bovengronds. De arbeiders die deze pylonen moeten rechtzetten mogen geen hoogtevrees hebben. De ooievaars maken er met plezier hun nest in.

Ons pad wordt terug overspoeld door water. We proberen terug een uitweg links en rechts te zoeken maar wederom is er geen doorkomen aan. We zullen terug onze voeten nat moeten maken.

Met mijn stok peil ik de diepte van het water. Het is tamelijk diep en ik besluit dan ook om mijn broek uit te trekken en ik hoop dat ik de rugzak droog kan houden.

Zonder al te veel moeite raak ik aan de overkant op het droge. Loe is zijn heil wat verderop gaan zoeken in de hoop dat het water daar wat minder diep is.

Als ik al aan de overkant ben komen Dean en Anna er ook aan. Ook zij raken min of meer droog tot aan de andere kant. Loe heeft echter minder geluk. Hij heeft de sprong wat verderop proberen te maken maar er brak een steen af en Loe viel pardoes in het water. Alles is nat : schoenen, kledij en rugzak.

Gelukkig geeft het zonnetje genoeg warmte en is het net middag. Tijdens onze middagpauze laat Loe zijn kledij wat drogen. Loe heeft nu wel het voordeel dat het leer van zijn beide schoenen zich heeft kunnen “zetten” rond zijn voet.

Even later houdt Anna ook haar voeten niet langer droog bij het oversteken van een waterpartij.

Het is vandaag onze laatste stapdag. We doen het rustig aan want met natte voeten is het makkelijk blaren lopen. We lassen dan ook regelmatig een rustpauze in.

De bodem van sommige olijfboomgaarden houdt men onkruidvrij. Maar er zijn ook olijfboomgaarden waar men de bodem laat begroeien met wat de natuur te bieden heeft.

Hier heeft men afwisselend een rij olijfbomen geplant en afwisselend een rij druivenranken.

Bij het binnenkomen van het dorpje Puebla de Sancho Pérez maakt een monumentale wijnfles ons duidelijk dat we de wijnstreek naderen.

Ook de plaatselijke bar pakt maar al te graag uit met de Camino Via de la Plata.

We eindigen onze tocht in het stadje Zafra. Als ik enkele boodschappen ga doen loop ik er Dean en Anna tegen het lijf. Fier toont Anna mij haar nieuwe aankoop. Ze heeft haar een paar crocs aangeschaft zodat ze haar schoenen droog kan houden. Het is jammer dat we afscheid moeten nemen van elkaar maar we hebben uiteraard wel onze mailgegevens uitgewisseld en wie weet ontmoeten we elkaar nog eens op een andere Camino. Anna en Dean lopen de Via de la Plata in een keer.

Zondag 3 maart 2013

Een ganse dag moeten we uittrekken om met de bus tot in Malaga te geraken. We nemen er onze intrek in het Hostal Picasso. De uitbater herkende me nog van vorige keer.

In de Picasso ontmoeten we “Marieke”. Zij komt uit Denderhoutem maar woont en werkt in de Picasso. Ook zij heeft al eens een Camino gelopen en hoopt er ooit nog eens een te kunnen lopen.

We brengen een bezoek aan het bovenste gedeelte van het kasteel van Malaga. Het kasteel palmt de gehele berg in en het kan bezocht worden in vier verschillende gedeelten.

De stierenarena in Malaga wordt nog steeds gebruikt om er stierengevechten in te houden. In het kasteel laat een maquette van Malaga duidelijk zien hoe groot het kasteel wel is.

Niet alleen het kasteel met zijn mooie kantelen is te bezichtigen, ook de mooie tuinen zijn toegankelijk voor het publiek.

Uiteraard mag een bezoek aan de cherrybar niet ontbreken. Ook Salvador Dali is hier ooit op bezoek geweest.

In zes stapdagen hebben we 157 km afgelegd van de Via de la Plata of een gemiddelde van 26 km per dag. We hebben 3.000 meter gestegen en ongeveer evenveel meter gedaald. We hebben slechts één dag gehad met slecht weer. De overige dagen waren droog en zonnig. In november kom ik terug om het gedeelte Cadiz-Sevilla te doen.

benaltijdweg@gmail.com

loe@loeriet.be